

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 124.

Fjerde Session.

38te Møde.

Mandagen d. 13. December.

(Forts.).

Ordføreren (forts.): Naar jeg nu henleder det ærede Things Opmærksomhed paa nogle Kjendsgjerninger, Flensborg betræffende, maa jeg strax bede bemærket, at det ingenlunde er for at gjøre noget Angreb paa de Herrer Flensborgere; men jeg vil lade Kjendsgjerningerne tale for sig selv. Det fremgaaer nemlig af alle de Sager og Grunde, som ere blevne forhandlede i Stænderne, at Flensborgerne kun have havt een Tante, og det har været deres Handel paa St. Croix, som de havde drevet i mange Aar, og som de naturligtvis ønskede at see fremmet og bevaret, og man maa vistnok sande, hvad Statsraad Bång i den Anledning ligeledes i Stænderne bemærkede, at det i slige Sager var vanskeligt at frigjøre sig for Hensynet til egen Interesse, som, oftest ubevidst, gjorde sig gjældende. Flensborgerne androge nemlig ikke alene paa Lettelse i Handelen paa St. Croix, men tillige paa Foranstaltninger, som skulde stikke Sukkerets Affætning her i Landet; de androge paa at faae deres Varer toldfrie ind paa St. Croix, deres Sukker toldfrit ud derfra, fordi Amerikanerne ellers vilde opkjøbe det. Alt dette har imidlertid Generaltoldkammeret viselig ikke bevilget, men negtet det; Flensborgerne forlangte fremdeles Tolden paa fremmed Sukker forhøjet til 4 Rbd. 32 ¢, medens Tolden paa St. Croix-Sukker var 1 Rbd. 4 ¢, da de meente, at Forstfellen ikke var stor nok, og endelig androge de paa, at de Stibe, der skulle nyde godt af denne Lettelse i Tolden for directe Transport af de saakaldte transatlantiske Varer, kun skulde være berettigede dertil, naar de ud fra en dansk Havn førte en halv

Padning; dette Sidste er egentlig det svære Stridsbæle i Handelsstanden. I Modsetning til Flensborgernes Andragende har Grosserer-societets-Comiteen modsat sig, at de St. Croix-Sukkere skulde nyde Remission; men det gif Generaltoldkammeret imidlertid ikke ind paa, men henstillede Sagen i den Stikkelse, hvori den forelaae som Forordning, og blandt andre Grunde herfor anførte — og det vistnok med Rette —, at det var billigt at gjøre Noget for de Handelspladse, som laae paa denne Side Sund og Velte, efter at Regjeringen saameget havde fremmet Jernbane-Anlægget fra Altona til Kiel. Generaltoldkammeret har, som det synes, været i nogen Tvivl, en Tvivl, som dog senere er falden bort, om det ikke havde være bedre at lade Forordningen henstaae til den forestaaende almindelige Toldrevision; det glæder mig, at det ikke er skeet, da vi endnu ikke have faaet Toldrevisionen. Forordningen blev derpaa forelagt for de roeskildte Stænder, hvor et Udvalg blev nedsat, og hvor Ordføreren, Statsraad David, under 16de Aug. 1842 forelagde en Betænkning, som det har glædet mig at læse, og hvis Begyndelse jeg maa bede det ærede Thing ogsaa for andre Sagers Skyld at erindre; der siges dert, at det tilfulde erkjendes, at al Handel og Industri bedst trives ved Frihed (Hør!). Udvalget undersøger derefter meget nøagtigt, hvorledes Forholdene i det Hele stille sig, og forsaavidt de Herrer, som maatte undersøge Sagen, ikke finde det Samme i Udvalgets Betænkning, saa ville de i Stændertidenden i en lang Række af Discussioner mellem overordentlig dygtige og hæderlige Medlemmer i den roeskildte Forsamling finde Grunde for og imod. Det fremgaaer deraf, hvad der for os er det Væsentligste, at